

Recensie: Carly Rae Jepsen ★★★★****

La Madeleine Brussel
donderdag 13 februari 2020

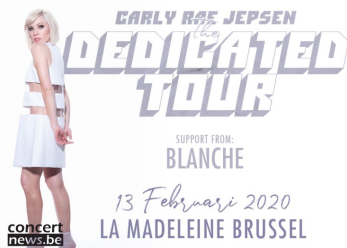

foto © Gracia Live

Recensie:

Carly Rae Jepsens grootste hit dateert alweer van 8 jaar geleden: 'Call me maybe'. De nu 34-jarige Canadese haalde toen de tweede plek in de charts bij ons. 'Good time' strandde op zes en sindsdien heeft de popzangeres geen noemenswaardige hits meer gescoord. Het optreden dat ze gaf in La Madeleine voelde al van bij de start aan als een geheim fanclubfeestje met dat verschil dat dit helemaal geen feestje was voor de happy few, laat staan dat het een geheime gig was. Wel had de avond alles weg van zo'n type optreden. De fans zongen de songs van begin tot einde mee, ook die uit het recentste album 'Dedicated' dat ze vorig jaar uitbracht. Het minste wat je kon zeggen was dat haar Belgische publiek toegewijd is. En of de Canadese dat beseft!

Blanche kreeg om kwart voor acht de eer om als support act aan te treden. Opvallend: 'City Lights' had ze niet bij, wellicht omdat die meer dan voldoende buiten te zien waren. Bright Brussels was die avond namelijk van start gegaan. Wel wist ze te zeggen dat haar eerste album 'Empire' in april uitkomt. Haar nieuwe single met de gelijknamige titel hield ze voor het einde. Haar heerlijk wat hese lage stem kwam hier perfect tot haar recht terwijl ze enkel begeleid werd op toetsen.

Een van de hoogtepunten van haar korte optreden was ongetwijfeld haar Lana Del Rey-cover 'Young and beautiful' waarin ze zich afvraagt of iemand haar nog lief zal hebben als ze niet meer jong is, niet meer mooi is maar alleen nog een gekwetste ziel te bieden heeft. Blanche bracht het nummer zo oprecht, zo breekbaar dat het publiek haar terecht het luide applaus van haar korte optreden gaf. Het heeft wellicht ook met haar bindtekst te maken waarin ze vertelde dat ze als klein meisje dat vroeger al zong thuis in haar kamer. Maar dat nu voor een publiek mogen doen, slaat alles, volgens de twintigjarige Brusselse die het altijd fijn vindt wanneer ze een thuismatch mag spelen. Dankbaar, bescheiden en tegelijkertijd verbaasd stond ze op het podium alsof ze niet goed kon beseffen wat er haar allemaal overkomt. En dat terwijl ze drie jaar geleden live voor tv optrad voor een miljoenenpubliek.

Een uurtje later kwam Carly Rae Jepsen van de linkertrap afgedaald om 'No drug like me' in te zetten. Heerlijk was het om vast te stellen dat de lichtmannen de twee trappen die naar het podium kronkelen, betrokken in de lichtshow. Dat gaf het geheel iets exclusiefs, iets speels. Tijdens 'Emotion' zong het publiek al mee en danste het dat het een lieve lust was. Gejoel volgde wanneer ze haar vestje uitdeed net wanneer ze ons uitgenodigd had om met haar weg te lopen. Het valt op hoe goed de Canadese haar publiek weet te bespelen. Ze holt van links naar rechts, wat in het begin even haar micro doet fluiten, laat 'Run away with me' even stilvallen waarna de song verder dendert via de drums en richt haar micro naar het publiek dat de lyrics met veel plezier voor haar rekening neemt terwijl het zich de benen onder het lijf springt. De linker- en rechterkant van het publiek speelt ze even tegen elkaar uit terwijl we de sax, drums en gitaar de song horen begeleiden.

Op de vooravond voor Valentijn bracht Carly Rae Jepsen zowel liefdesnummers als toch ook behoorlijk wat break up songs zoals 'Julien' over een ex ex ex-vriendje waar ze al helemaal over is. Hij hoeft haar niet te bellen, gaf ze nog eens mee. Op Valentijn dumpte ze overigens ooit een lief. Ze was met haar gedachten bij een winkel, zo introduceerde ze 'Store'. En de dertiende februari is Galentine's Day, wist ze. Op die manier kondigde ze 'Let's be friends' aan waarin een stukje spoken word

zit en wat ze ook liet horen in La Madeleine: 'I mean. You're a dick sometimes. But someone out there is surely gonna love a dick.' In 'He needs me' klonk het dan weer helemaal anders: 'He needs me. You know, not just physically. Emotionally, spiritually, intellectually, sexually. All the ways.' Al na enkele nummers valt ons op dat Carly Rae Jepsen haar songs ook omzet in spel, niet zelden via mimiek en gebaren. Bij 'Julien' zien we haar hand zo ver mogelijk van haar lichaam wegduwen alsof ze iets onbereikbaars probeert te vangen. Verder zien we ze de vinger in de lucht steken om een woord als 'high' visueel te ondersteunen, twee vingers tonen op 'too much/too scared' (bij 'Gimmie Love'). En verder zien we ze onder andere haar twee wijsvingers tegen haar kaken houden ('Too much'), een kommetje maken met een hand, de andere hand als een dekseltje erover laten zweven en dan draaien met de handen ('Gimmie Love'), met twee vingers tegen elkaar tegen haar voorhoofd komen ('Want you in my room' dat neergelegd wordt door de sax), met beide handen vuisten maken en dan ermee in de lucht rollen, haar armen kruisen ('Fever') enz. Op het einde van 'Julien' zien we haar ook heerlijk even snel van links naar rechts bewegen met haar lieflijk snoetje wanneer de drums de song neerleggen.

Twintig minuten is het optreden ver en we hebben 'Call me maybe', met stip hét smartphonemoment (hoewel 'I really like you' een sterke tweede is) van de avond al achter de kiezen. Meezingen, meedansen, extatisch meezwaaien – het publiek doet het allemaal of de micro nu naar hen gericht is of niet. De hoge noten zingen, dat doet ze ook samen met haar fans, mét dat vingertje in de lucht uiteraard op 'Now that I found you'. Nog een voorbeeld hoe ze haar lyrics omzet in speels spel? 'Slide on through my window' uit 'Want you in my room' brengt ze door even te glijden met haar schoenen op het podium. En qua publieksinteractie kon 'When I needed you' dan weer tellen waar de fans 'You hoe' meekeelden, de song op het einde alleen a capella mochten zingen en daar terecht een compliment voor kregen. Het moet gezegd, de fans hadden de songteksten goed van buiten geleerd.

Of er een dipje in het optreden zat? Ja hoor. Bij 'All that' en 'Boy problems' viel de motor van het publiek even stil, we waren dan ook al een uurtje ver tijdens het optreden. Maar met afsluiter 'Party for one', en toegiften 'Real love', 'Let's get lost' en 'Cut to the feeling' sloot ze haar optreden af met hetzelfde uitroepteken zoals dat gestart was. Een puik popconcert dus.

< Bert Hertogs >

De setlist:

No Drug Like Me
EMOTION
Run Away With Me
Julien
Call Me Maybe
Now That I Found You
Gimmie Love
Feels Right
Fever
Want You in My Room
Store
Too Much
When I Needed You
I Really Like You
Let's Be Friends
Everything He Needs
All That
Boy Problems

Party for One

Bis:

Real Love

Let's Get Lost

Cut to the Feeling